

# דעם רבינ'ס

# עיוכט



אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין  
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

יתרו תשפ"ב  
גליון 77

## דער ריינער קוואל

### א גוטן לעכטיגן שבת פאר אלע טייערע קינדער

מיר שטייען אין די וואך פון מתן תורה - פרשת יתרו. די קומענדיגע וואך דערציילט אונז די הייליגע תורה אז כלל ישראל האבן געזאגט 'נעשה ונשמע'.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן אויפן פסוק 'יום השישי'. פאר וואס ביי די פריערדיגע טעג שטייט נאר 'יום שני' א.א.וו אבער ביים זעקסטן טאג שטייט 'יום השישי', וואס באדייט דאס?

נאר דאס קומט מרמז זיין אויף דעם זעקסטן טאג פון חדש סיון, דער יום טוב שבועות - זמן מתן תורתנו. די גאנצע וועלט איז נישט געווען באפעסטטיגט ביז די אידן זענען באוויליגט געווארן צו באקומען די הייליגע תורה.

דער הייליגער רבי ברענגט אין תורה י"ז דעם מאמר חז"ל אז די גאנצע וועלט איז נישט באשאפן געווארן נאר צוליב די אידישע קינדער. 'גראשית' בשביל ראשית - וועגן די אידן וועלכע ווערן אנגערופן 'ראשית'.

נאך פאר'ן באשאפן די וועלט האט דער אויבערשטער ארויסגעקוקט אויף די נחת און שעשועים וואס ער וועט האט פון כלל ישראל און פון יעדן איד באזונדער, און פון יעדע ריר פון א איד. אפילו ווען א אינגל גייט אין גאס און זיין פאות שאקלען זיך, אפילו מיט דעם שאקל בארימט זיך דער אויבערשטער און זאגט: "קוק אן מיין צדיקל, ער האט פאות!"

חז"ל דערציילן אונז אז ווען השי"ת האט געוואלט

געבן די תורה פאר די אידן, האבן די מלאכים גע'טענה'ט צום אויבערשטן "תנה הודך על השמים געב דיין שיינקייט - די תורה אויף דער הימל, פאר אונז מלאכים". האט זיי דער באשעפער געברענגט: "עצם האט א יצר הרע?" "ענק האבן קנאה מיט שנאה?" ענק האבן תאוות פון עסן און שלאפן?" ענק זענען אמאל געווען אין מצרים - דאס מיינט די וועלט מיט אירע תאוות?" האבן זיי געענטפערט: "ניין!"

האט זיי דער אויבערשטער געזאגט אז אין די תורה שטייט מצוות וואס מען קען טון נאר ווען מען איז אין א גשמיות'דיגער גוף מיט א יצר הרע און אלע נסיונות ארום. אזוי ווי דער פסוק זאגט "מפי עוללים וינקים יסדת עז", 'עוללים וינקים' מיינט קליינע קינדער וואס האבן נאך בארישקייטן מיט שטותים אין קאפ! און דוקא פון זיי האט דער אויבערשטער נחת.

זאל דער אויבערשטער העלפן אז מיר זאלן זיך קענען באנייען מיט די תורה - די עשרת הדברות וואס מיר ליינען די וואך מיט א פרישקייט. און גלייבן אז דער אויבערשטער האט גרויס נחת פון אונז און בארימט זיך מיט אונזערע מצוות און נקודות טובות וואס מיר טוען. ביז מיר וועלן זוכה זיין צו קימו וקבלו - באקומען פרישע גוטע עצות פון הייליגן רבי'ן און זיינע ספרים, צו קענען מקיים זיין די תורה מיט ליבשאפט. און בקרוב אנטקעגן גיין משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

## א בליק טון וואו?!

שמואל'י לערנט אין תלמוד תורה 'אהבה ושמחה',  
כתה ז'. ער זיצט יעצט אויף זיין פלאץ ביי הפסקה  
און לערנט זיינע אייגענע סדרים וואס ער דארף נאך  
ענדיגן.

**יוסי:** עס איז אזוי שרעקעדיג, ווי אזוי האט זיך דער  
אוטא איבערגעדרייט?

**אברמי:** מאך מיר שוין א פלאץ ביים פענסטער, איך  
מוז דאס מיטהאלטן!

**שמואל'י:** זאגט די משנה אין מסכת בבא קמא  
פרק ד' "שור שנגח ארבעה וחמשה שורים זה אחר  
זה, ושלם לאחרון שבהם. ואם יש בו מותר, יחזיר  
לשלפניו..."

**וועלוול:** שמואל'י! שור שנגח, זייער א שיינע  
משנה, קענסט עס לערנען שפעטער. אבער דא  
קענסטו מיטהאלטן א שור שנגח לעבעדיג! באדל  
שלעפט מען אוועק אלע צוקראכטע קארס...  
זיי נישט קיין נאר כאפ א בליק...

**יוסי:** יא דיין משניות האט נישט קיין פליגלעך,  
קענסט באלד צוריקגיין... אזאנס מאכט זיך  
נישט יעדן טאג אין אזא שטילע געסל. פינף  
אמבולאנסן!! דריי פאליציי-קארס!! צוויי  
שלעפער אוטאס!!

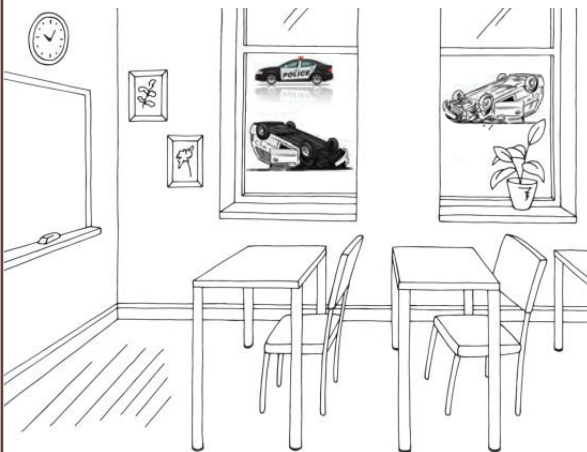
**שמואל'י טראכט:** יעדן טאג דריי איך זיך  
ארויס פון מינע חברים, אפֿשר טאקע זאל  
איך צוגיין צום פענסטער און מיטהאלטן וואס  
דארט איז געשען? אבער איך דארף ענדיגן  
פינף משנה'ס...

**אברמי:** איך וויל דיר נישט איינטיילן וואס צו טון  
שמואל'י, אבער עפֿן ברייט דיין מוח, דו מעגסט זען  
אביסל וואס עס טוט זיך אויף דער וועלט!

**שמואל'י טראכט:** ר' נתן האט דאך געזאגט: "איין  
בליק ווייניגער אויף די וועלט!" ר' נתן האט נישט  
געוואלט עפענען די לאדענעס פון זיין פענסטער  
ביי זיך אין שטוב. וואס פעלט מיר אויס אלעס  
מיטצוהאלטן.

**יוסי:** קוק אָן די קאר... איך גלייב נישט אז איינער פון  
די אוטא האט דאס איבערגעלעבט! עס קוקט אויס  
ווי א צעקוועטשטע מאראנץ!

**שמואל'י טראכט:** איך בין טאקע אלעמאל דער  
צעקוועטשטער פון וועם מען האט צו לאכן. נעכטן  
האבן מינע חברים געהאט צו זינגען אויף מינע  
ציצית וואס הענגן ארויס. מינע חברים שטעקן עס  
אריין טיף באהאלטן אין די הויזן! לעצטע וואך האבן  
זיי געשמייכלט פון מיין קאפל, עס איז צו גרויס פאר  
זייערע כזית - השגות... אפֿשר דארף איך נישט זיין  
אזוי צוריקגעשטאנען? קען איך דען שטיין קעגן א  
גאנצע חדר?



אינדערמיט פון דעם אלעם שפאצירט אריין לעזער  
מיט א גראדע רוקן און פעסטע טריט. ער טרעט  
גלייך צו צום טישל פון שמואל'י. זיינע הענט קלעבן  
זיך צו צו שמואל'יס משניות און פארקלאפט עס  
מיט א הילכיגן קנאק.

עס איז גאר א פחד וואס דער מענטש ווארפט ארויף אויף דיר און וויל דיר מרחק זיין פונעם אמת.

איי קען א אינגל טראכטן, יא! משה רבינו האט טאקע נישט מורא פון קיינעם, זיין האלז איז דאך געווארן א מארמארשטיין, וואס האט זיך געשטעלט קעגן דעם שפיזיגן שווערד, אבער איך? קעגן אזויפיל קינדער וואס לאכן פון מיר טאג און נאכט??

זאגט ר' נתן: "אפילו דו ביסט א קטן במעלה מאד!! ממש א קליינשטיגער פשוטער דארער אינגל!! ר' נתן לאזט נישט נאך, ער זאגט ווייטער: "אפילו דו קומסט נישט אן צו די קנעכל צו

די פיס פון די צדיקים... דארפסטו אבער וויסן אז דער אויבערשטער שיקט דיר נישט קיין מניעות וואס דו קענסט נישט שטיין אנטקעגן דעם. און מיט'ן כח פון די גרויסע צדיקים און מיט כח התפלה וואס דאס איז די אמת'ע געווער וואס יעדער איד פארמאגט דאס, קען מען טאקע שטיין פעלזן פעסט.

און צום סוף וועלן אלע שטערערס בעזר השם פאלן פאר דיר.

**אברמי:** איך מיין אז שמואל איז גאר נישט אזא נאר, קוק אן די קאר איז געווען א נייע אוטא, עס האט נאך נישט געהאט קיין נומער - לייסענס, און יעצט איז עס געבליבן א צעקוועטשטע בלעך... און ביזדער וויל האט שמואל אריינגעכאפט אפאר משניות וואס וועט אים באגלייטן פאר אלעמאל!



לעזער שרייט אויס מיט א בערישע קול: "וואס טוסטו שוין ווייטער ביי דין טישל? שוין גענוג געווען! אייביג מוזטו זיין דער... הממ... כווייס נישט וואס... שוין, יעצט ענדיג און קום האלט מיט מיט אונזער עקשן."

שמואל'ס רוקן ווערט איינגעפאלן. זיין פנים רויט-פארפלאמט ער וויל זיך שוין אויפהייבן פון פלאץ...

**שמואל טראכט:** וואס גייט זיי אזוי אן וואס איך טו? מן הסתם איז דאס וואס איך טו טאקע מאדנע... נו נו, לאמיר לערנען נאך איין שורה פאר איך גיי צו מיינע (אזוי גערופענע) חברים.

**שמואל:** זאגט ר' נתן: "אפילו אם הוא קטן במעלה מאד אף-על-פי כן צריך שידע שבנדאי לא ישלח עליו השם יתברך מונע פזה שלא יוכל לעמוד נגדו... אפילו א מענטש וואס איז קליין און פשוט, דארף וויסן אז השי"ת שיקט אים נישט קיין מניעות וואס ער קען נישט ביישטיין" **הא! איך ווייס שוין וואס צו טון..!!**

קינדער וואס זאגט טאקע ר' נתן פאר שמואל? אז משה רבינו האט נישט מורא געהאט פאר קיין שום כלי זיין, אפילו נישט פאר פרעה'ס שווערד! דאכט זיך מיר אז פרעה האט געהאט גאנץ א שארפע שווערד!! אבער די תורה זאגט "ויצלני מחרב פרעה".

משה רבינו לערנט אונז אויס אז אפילו איינער וויל זיך שטעלן קעגן דיר, אפילו א בעל בחירה וויל דיר שטערן פון דינען דעם אויבערשטן קענסטו זיך קעגן שטעלן.

# דער בעל תפלה

~6~



זי זאל דערצו קערין) צו רציקה. האבין זיי זיך אויסגעקליבן אין אַרץ צווישן בערג, וואס דארטן האלטן זיך רוצחים. און זיי זענען אהין גיגאנגען. און זיי האבן זיך דארט באזעצט מיט זייער מלך.

א טייל האבן גיזאגט, אז סע קער צו זיין א מלך. דער וואס ער האט אסאך עסין און ער עסט נישט דאס עסין פון אנדערע מענטשן נאר איידעלע זאכן. און אזוי א מענטש קער צו זיין א מלך.

נאר זיי האבן תיכף נישט גיקאנט גיפניען אזוי א מענטשן. וואס ער זאל נישט עסין דאס עסין פון אנדערע מענטשן. האבין זיי זיך דערווייל אויסגעקליבן איין עושר וואס ער האט אסאך עסין (און זיין עסין איז אביסל איידלער) ביז זיי וועלן גיפניען אזוי א מענטשן ווי זיי ווילן. וואס ער זאל נישט עסין וכו' פנ"ל,

און דערווייל האבן זיי גימאכט דעם עושר פאר א מלך. ביז זיי וועלן גיפניען אזוי א מענטשן ווי זיי ווילן פנ"ל דעמולט וועט דער עושר אראפ פון דער מלוכה. און מע וועט ענעם אויף נעמען פאר א מלך. און זיי האבן זיך אויסגעקליבן א מדינה וואס זי זאל קערין דערצו. און זיי זענען גיגאנגען און האבן זיך דארט באזעצט.

א טייל האבן גיזאגט אז א יפת תואר קער צו זיין א מלך. ווארין דער עיקר תכלית איז זיך. אז די וועלט זאל זיין באזעצט מיט מענטשן. ווארין פון דעסט וועגן איז זיך די וועלט באשאפן גיווארין. און ווייל א יפת תואר ברענגט צו דער תאוה, וואס דורך דעם ווערט גרעסער דער ישוב פון דער וועלט. (ווארין סע ווערן מער מענטשן) נמצא ברענגט זי זיך

א טייל האבן גיזאגט. אז נישט דער פבד איז דער עיקר תכלית. און זיי האבן גיקלערט. אז דער עיקר תכלית איז רציקה. ווארין מיר זעהן אז אלע זאכן וואס סע איז פארהאנדן אויף דער וועלט. מוזין אלע פארלענעט ווערין. און וואס סע איז פארהאנדן אין דער וועלט. גראז און אלע פרוכטן און מענטשן און אלץ וואס אין דער וועלט. מוז אלץ צום סוף נישט ווערין.

נמצא איז זיך דער תכלית פון אלע זאכן אז סע זאל נכלה ווערין. (דהיינו פארלענעט ווערין) איבער דעם א רוצח. וואס ער הרגט און פארלענעט מענטשן. ברענגט ער זיך די וועלט צום תכלית איבער דעם האבין זיי זיך אפגינקלערט. אז דער תכלית איז רציקה.

האבין זיי גיזוכט א מענטשן וואס ער זאל זיין א רוצח און א כעסן און א גרויסער בעל קנאה. ווארין אזוי א מענטש איז באם תכלית (וועדליג זייער פארפירטע ידיעה) און דער קער צו זיין א מלך. זענען זיי גיגאנגען זוכין אזוי א מענטשן.

האבין זיי גיהערט א גישריי. האבין זיי גיפרעגט, וואס איז דאס אזוי א גישריי. האט מען זיי גיענפערט. דאס גישריי איז. וואס איינער האט זיין פאטער און מוטער גיקוילט. האבין זיי זיך אנגירופין. ווי גיפינט זיך נאך אזוי א רוצח וואס ער זאל אזוי א שטארק הארץ האבין און זאל זיין אזוי א כעסן. אז ער זאל הרגענען פאטער און מוטער. אט דער מענטש האט דערלאנגט דעם תכלית (דהיינו דער וואס האט פאטער און מוטער גיקוילט) און ער איז זיי וואויל גיפעלין. און זיי האבן אים אויף גינעמען פאר א מלך.

און זיי האבן זיך גיזוכט א מדינה וואס זי זאל גורם זיין (דהיינו

צום תְּכָלִית. אַיְבֵּעַר דַּעַם קַעַר אַ יִפְתַּ תּוֹאֵר צו זײַן אַ מֶלֶךְ.  
הָאָבִין זײ זײַךְ אױסְגִיקְלִיבֵן אַ יִפְתַּ תּוֹאֵר און זײ אַיְבֵּעַר זײ  
גײוואַרײַן מֶלֶךְ. און זײ הָאָבִין זײַךְ גִּזּוּכְט אַ מְדִינָה וואָס סײַ זאַל  
דַּעַרְצוּ קַעַרײַן. און זײ זַעַנען גִּיאַנגֶנען און הָאָבִין זײַךְ דָּאָרְט  
באַזעצט.

אַ טײל הָאָבִין גִּזְאָגט אַז דַּעַר עִיקַר תְּכָלִית אַיז דַּעַר דִּיבּוּר.  
וואַרײַן דַּעַר חִילוּק פֿון אַ מַעַנְשׁ בִּיז אַ בְּהֵמָה. אַיז זײַךְ גָּאָר  
דַּעַר דִּיבּוּר. און אַז דָּאָס אַיז דַּעַר עִיקַר וואָס אַ מַעַנְשׁט אַיז  
גֶרַעסער פֿון אַ בְּהֵמָה. אַיְבֵּעַר דַּעַם אַיז דָּאָס דַּעַר עִיקַר  
תְּכָלִית (דֵּהײַנו דַּעַר דִּיבּוּר) הָאָבִין זײ זײַךְ גִּזּוּכְט אַ דְּבָרָן (דֵּהײַנו  
אַ רִיײַד) וואָס עַר זאַל זײַן אַ בַּעַל לְשׁוֹן. וואָס עַר זאַל קַעַנען  
פֿמָה לְשׁוֹנוֹת. און עַר זאַל אַסאַךְ רִיײַדִּין תְּמִיד. וואַרײַן אַזױ אַ  
מַעַנְשׁט. עַר אַיז בָּאָם תְּכָלִית.

זַעַנען זײ גִּיאַנגֶנען. און הָאָבִין גִּיפּוּנען אַ מְשׁוּגְעֵנִים פֿראַנצױז  
וואָס עַר אַיז גִּיאַנגֶנען און הָאָט צו זײַךְ אַלײַן גִּרַעט. הָאָבִין  
זײ אַיִם גֶּפֿרַעגט. צו עַר קַעַן לְשׁוֹנוֹת. הָאָט עַר גּוּוּאָוסט  
פֿמָה לְשׁוֹנוֹת און אַזױ אַ מַעַנְשׁ דַּעַר הָאָט זײַךְ שׁוֹיִן בּוֹדֵאִי  
דַּעַרלֵאָנגט דַּעַם תְּכָלִית. (נאָךְ זײַער נאַרײַשע פאַרפֿירטע דַּעַה נאָך)  
וואַרײַן עַר אַיז זײַךְ אַ בַּעַל לְשׁוֹן און עַר ווײַסט פֿמָה לְשׁוֹנוֹת.  
און עַר רַעַט זײַער אַסאַךְ. וואַרײַן עַר רַעַט זײַךְ אַפֿילוּ צו זײַךְ  
אַלײַן.

אַיְבֵּעַר דַּעַם. אַיז עַר זײ וואוֹיל גִּיפֿעלײַן. און זײ הָאָבִין אַיִם  
אויף גִּינוּמַעַן פֿאַר אַ מֶלֶךְ. און זײ הָאָבִין זײַךְ אױסְגִיקְלִיבֵן אַ  
מְדִינָה וואָס זײ זאַל דַּעַרְצוּ קַעַרײַן. און זײ זַעַנען גִּיאַנגֶנען און  
הָאָבִין זײַךְ דָּאָרְט באַזעצט מיט זײַער מֶלֶךְ. און עַר הָאָט זײ  
בּוֹדֵאִי גִּיפֿירט בְּדַרְךְ הַיִּשְׁר.

אַ טײל הָאָבִין גִּזְאָגט. אַז דַּעַר עִיקַר תְּכָלִית אַיז שְׁמֹחָה.  
וואַרײַן אַז אַ קִינֵד וועט גִּיבּוּרײַן. אַיז מַעַן פֿרײַלײַךְ אַז סײַ אַיז  
אַ חַתּוּנָה אַיז מַעַן פֿרײַלײַךְ. אַז מַעַן נַעַמְט אָפֿ אַ מְדִינָה. אַיז  
מַעַן פֿרײַלײַךְ. נַמְצָא אַיז זײַךְ דַּעַר עִיקַר תְּכָלִית פֿון אַלײַמען  
גָּאָר שְׁמֹחָה. אַיְבֵּעַר דַּעַם הָאָבִין זײ גִּזּוּכְט אַ מַעַנְשׁ וואָס עַר  
זאַל תְּמִיד פֿרײַלײַךְ זײַן. וואַרײַן דַּעַר אַיז זײַךְ בָּאָם תְּכָלִית. און  
דַּעַר קַעַר צו זײַן מֶלֶךְ אויף זײ. זַעַנען זײ גִּיאַנגֶנען זױכֵן הָאָבִין  
זײ גִּזְעָהָן סײַ גִּיאַנגֶנען אַ גּוֹי אִין אִיין מִיאָוס הַעַמֵּד און הָאָט  
גִּיטְרַאגִין אַ פֿלַעשִׁיל בְּרֵאָנוֹטױוּן. און סײַ זַעַנען אַיִם נאָך  
גִּיאַנגֶנען פֿמָה גּוֹיִים. און דַּעַר גּוֹי אַיז זײַער פֿרײַלײַךְ גִּוּוען.  
וואַרײַן עַר אַיז זײַער שִׁיכּוּר גִּוּוען.

הָאָבִין זײ גִּזְעָהָן אַז דַּעַר גּוֹי אַיז זײַער פֿרײַלײַךְ און עַר הָאָט  
קִיין שׁוּם דֵּאָגָה נִישׁט. אַיז עַר זײ זײַער וואוֹיל גִּיפֿעלײַן דַּעַר  
גּוֹי. וואַרײַן עַר אַיז בָּאָם תְּכָלִית. וואַרײַן דַּעַר תְּכָלִית אַיז זײַךְ  
גָּאָר שְׁמֹחָה. הָאָבִין זײ דַּעַם גּוֹי אויף גִּינוּמַעַן פֿאַר אַ מֶלֶךְ  
אַיְבֵּעַר זײ. און עַר הָאָט זײ בּוֹדֵאִי גִּיפֿירט בְּדַרְךְ הַיִּשְׁר.

און זײ הָאָבִין זײַךְ אױסְגִיקְלִיבֵן אַ מְדִינָה וואָס זײ זאַל דַּעַרְצוּ  
קַעַרײַן. דֵּהײַנו דָּאָרְט ווי ווײַן גַּעַרְטִנער זַעַנען אַז מַעַן זאַל  
מאַכֵן ווײַן און פֿון די קַעַרײַנדִלײַךְ פֿון די ווײַן טְרוּיבֵן. זאַל  
מַעַן מאַכֵן בְּרֵאָנוֹטױוּן. און סײַ זאַל גָּאָר נִישׁט גִּיין לֵאבּוּד  
קִיין שׁוּם זאַך פֿון די ווײַן טְרוּיבֵן.

וואַרײַן דָּאָס אַיז זײַךְ בײַ זײ דַּעַר עִיקַר תְּכָלִית גִּוּוען אַז מַעַן  
זאַל טְרִינקען און מַעַן זאַל שִׁיכּרִין און מַעַן זאַל תְּמִיד פֿרײַלײַךְ  
זײַן. חַאָטשֶׁע מַעַן ווײַסט גָּאָר נִישׁט מיט וואָס. וואַרײַן זײ  
הָאָבִין גָּאָר נִישׁט מיט עֶפֶס פֿרײַלײַךְ צו זײַן. אַיז אַבֵּער  
פֿאַרְט בײַ זײ דָּאָס דַּעַר עִיקַר תְּכָלִית גִּוּוען אַז מַעַן זאַל תְּמִיד  
פֿרײַלײַךְ זײַן. און זײ הָאָבִין זײַךְ אױסְגִיקְלִיבֵן אַ מְדִינָה וואָס  
סײַ קַעַר דַּעַרְצוּ כִּנְל. און זײ זַעַנען גִּיאַנגֶנען און הָאָבִין זײַךְ  
דָּאָרְט באַזעצט.

אַ טײל הָאָבִין גִּזְאָגט אַז דַּעַר עִיקַר אַיז חֲכָמָה. הָאָבִין זײ  
זײַךְ גִּזּוּכְט אַ גְרוֹיסִין חֲכָם. און זײ הָאָבִין אַיִם גִּימאַכְט פֿאַר  
אַ מֶלֶךְ אַיְבֵּעַר זײ. און זײ הָאָבִין זײַךְ גִּזּוּכְט אַ מְדִינָה וואָס זײ  
קַעַר צו חֲכָמָה. און זײ זַעַנען גִּיאַנגֶנען און הָאָבִין זײַךְ דָּאָרְט  
באַזעצט.

אַ טײל הָאָבִין גִּזְאָגט. אַז דַּעַר עִיקַר תְּכָלִית אַיז אַז מַעַן  
זאַל זײַךְ פֿילַעוויין אִין עֶסֶין און טְרִינקען. מַעַן זאַל גִּרײַסִין  
די אַבְרִים. און זײ הָאָבִין גִּזּוּכְט אַ בַּעַל אַבְרִים. דֵּהײַנו  
אַזױנער וואָס עַר הָאָט גְרוֹיסע אַבְרִים. און עַר פֿילַעוויט זײַךְ  
צו גִּרײַסִין זײַנע אַבְרִים. (דֵּהײַנו די גִּלְדער פֿון דַּעַם גּוֹף). וואַרײַן  
ווייל עַר הָאָט גְרוֹיסע אַבְרִים הָאָט עַר זײַךְ מַעַר חֶלֶק אִין דַּעַר  
וועלט. וואַרײַן עַר פֿאַרְנַעמט מַעַר אַרְט אִין דַּעַר וועלט. און  
דַּעַר מַעַנְשׁט אַיז נַעַטְסער צום תְּכָלִית. וואַרײַן דַּעַר תְּכָלִית  
אַיז זײַךְ אַז מַעַן זאַל גִּרײַסִין די אַבְרִים. אַיְבֵּעַר דַּעַם, אַזױ אַ  
מַעַנְשׁ קַעַר צו זײַן אַ מֶלֶךְ. זַעַנען זײ גִּיאַנגֶנען און הָאָבִין  
גִּיפּוּנען אַ לֵאָגִין וויינער. אַיז עַר זײ גִּיפֿעלײַן וואַרײַן עַר אַיז  
זײַךְ אַ בַּעַל אַיְבֵּרִים. און עַר אַיז בָּאָם תְּכָלִית הָאָבִין זײ אַיִם  
אויף גִּינוּמַעַן פֿאַר אַ מֶלֶךְ. און זײ הָאָבִין זײַךְ גִּזּוּכְט אַ מְדִינָה  
הַמְשָׁךְ אויף זײט 8

וואס האט אים געוואלט הרג'ענען.

עס האט נישט געדויערט לאנג און ר' שמואל העשיל האט זיך געטראפן אין קייטן, איינגעשפארט אינעם שפיס תפיסה. ר' שמואל העשיל איז געשטעלט געווארן פאר א פראוויזארישן משפט וואו מ'האט אים געגעבן א געלעגנהייט זיך צו פארטיידיגן.

"אוודאי האב איך געוואלט שטייגן דעם מענטש, האט ר' שמואל העשיל געטייטלט צום יוני, וויסנדיג אז לייקענען וועט נישט העלפן וועט ער בעסער מיטשפילן." ער האט געשפּיגן אויפ'ן בייבל (די גוי'שע פאלשע-תורה) וואו עס שטייט די עשרת הדברות.

די שפיס מאנשאפט וועלכע זענען געווען גלויביגע וואס גלייבן אינעם בייבל, זענען געווארן אויפגעטרייטלט פונעם אקט וואס האט געשענדיעט אזא הייליגטום. "ווייז אונז דעם בייבל וואס ער האט געטשעפעט." האבן זיי באפוילן איידער זיי האבן ארויסגעגעבן דעם פסק.

ר' שמואל העשיל האט געברענגט זיין מגלה פון וועלכע ער האט געהאלטן אינמיטן ליינען צייגנדיג אויף די פארמעט וואו ס'איז געשטאנען די עשרת בני המן אין א רייע איינע נאכ'ן אנדערן. "דא שטייט די צען שורות!" האט ער אויסגערופן מיט זעלבסזיכערקייט.

מען האט זאפארט אויפגעטוישט דעם יוני אויפ'ן פלאץ פון ר' שמואל העשיל אין תפיסה אריין!

ר' שמואל העשיל איז געבוירן אין יאר תרל"ח אין א שטעטעלע נעבן בארדיטשוב. נאך זיין חתונה אין יאר תרנ"ח איז ער געווארן א מלמד צו לערנען 'שרייבן' פאר קינדער. מיט אן השגחה פון אויבן האט ער זיך באקענט אין חדר מיט נאך א מלמד הרה"ח ר' שמשון בארדיטשוב'ער, א פיערדיגער ברסלב'ער חסיד.

ר' שמשון ארז'ה איסרוב - וועלכער מען פלעגט רופן "ר' שמשון בארדיטשוב'ער", פלעגט א סך רעדן מיט ר' שמואל העשיל "דער שרייבן רבי" פון עבודת ה' און דעם אמת'ן תכלית, אבער וויבאלד ר' שמואל

**"עשרת הדברות אין די מגלה"**

דער שיף האט זיך געוואקלט צווישן די שטורמישע כוואליעס אינמיטן דעם אקעאן. אלע רייזנדע זענען געווען פארנומען מיט זייער טאג-טעגליכן סדר היום, די זעלבע ווי די פארגאנגענע צוויי וואכן פון ווען מ'איז ארויסגעפארן. נאר איינער פירט זיך זיינע געשעפטן אויסגעטון פון דער גאנצער וועלט וואס נעמט אים ארום. הרה"ח ר' שמואל העשיל פרידמן ז"ל, א פלאם פיער'דיגער ברסלב'ער חסיד גרייט זיך צום יום טוב פורים, וואס פאלט אויס פונקט אינמיטן זיין נסיעה אויפ'ן וועג אהיים קיין ארץ ישראל אהיימפארנדיג פון אוקריינע וואו ער האט געוויילט די לעצטע שטיק צייט ביים הייליגן רבי'נס ציין דער נחל נובע מקור חכמה.

ר' שמואל העשיל טרעפט זיך א ווינקל אין שיף, ווייט אנוועק פונעם גאנצן געטומל, ער שטעלט אויף אן אייגן געמאכטע טיש און הייבט אן אויפדרייען די מגלה. פון דערווייטנס קוקן מענטשן מיט נייגער וואס דער מאדנער אידל - וועלכער האט שוין די גאנצע צייט געצויגן זייער אויפמערקזאמקייט - טוט דארט אין זיין לאך. ר' שמואל העשיל לייגט נישט אקט אויף די אויגן וואס פאלגן אים נאך. ער הייבט אן צו ליינען די מגלה און באמערקט גארנישט ווי זיין קול הייבט זיך העכער און העכער צושפרייטנדיג אירע קלאנגען ווייט איבערן האריזאנט.

צווישן די זושויער איז געווען א יוני - א גריכישער גוי, די התלהבות פון דעם איד האט אים געשטאכן ווי מיט טויזנט שפיזן פונקט ווי די יונים, זיינע איר-עלטערן אין די צייטן פון גס-חנוכה. מיט כעס איז ער צוגעלאפן צו די מגלה און אריינגעשפיגן אין איר. ר' שמואל העשיל האט אים נישט געקענט אינגארניין און האט אים אנוועקגעשטיפט מיט כח. דער יוני איז געצט געווארן נאכמער אויפגעברויזט און איז געלאפן צום שפיס קאפיטאן פארמסרן דעם איד

ר' שמואל העשיל איז נאך עטליכע יאר געגאנגען וואוינען אין שטאט יפו. ווינטער תרע"ד איז ר' שמשון דארט געקומען מיט זיין זון שמחה, ווען



שטאטישע שול אין בארדיטשוב

נאך עטליכע

חדשים זייענדיג נישט געזונט האט ער גערעכנט אז די קלארע לופט נעבן ים קען אים צוהעלפן פאר זיין געזונט. עס איז אריבער עטליכע חדשים און חדש שבט תרע"ד האט ר' שמשון צוריקגעגעבן זיין הייליגע נשמה צום אויבערשטן, ער ליגט באערדיגט אין הר הזיתים, זיין יארצייט פאלט אויס וואך כ"ב שבט קומענדיגע וואך.

ר' שמשון איז געווען דער וואס האט צוגעהאלפן אז ר' שמואל העשיל זאל פארן קיין ארץ ישראל. דאס איז געווען נאכדעם ווען ר' שמואל העשיל'ס בחור האט באקומען א באפעל אז ער דארף זיך שטעלן אלס א זעלנער אין די רוסישע מיליטער. עס האט נישט געהאלפן קיין תירוצים אז ער איז א איין-איינציג-קינד צו זיינע עלטערן. ר' שמשון האט אים צוגערעדט ער זאל פארן קיין אומאן, און זיך דארט טרעפן מיט ר' ישראל קארדונער וועלכער וועט אים צוהעלפן פארן קיין ארץ ישראל. ער האט אים צוגעגרייט א בריוו איבערצוגעבן פאר ר' ישראל קארדונער, און ר' ישראל האט אים טאקע געהאלפן מיט די נויטיגע דאקומענטן און געלט אויף צו קענען מאכן אזא שווערע נסיעה. יענעם יאר איז ר' שמואל העשיל טאקע ארויף קיין ארץ ישראל.

העשיל האט געהאט א פארנומענע טאג, זייענדיג אין חדר פינף שעה, און די שפעטער שעה'ן פלעגט ער זיין א 'צולערנער' מיט נאך עטליכע קינדער, האט ער נישט געהאט קיין מינוט צייט צוצולייגן זיין אויער צו די ווערטער פון ר' שמשון.

עס איז אריבער א יאר, און ר' שמשון האט געעפנט אן אייגענעם חדר איז ר' שמואל העשיל געווארן איינגעשטעלט אין דעם חדר און דארט געלערנט ווייניגער שעות ווי ביז היינט. די חדר איז געווען סטאנציאנארט אין שטאטישן "שוסטער'ס שול" וואו עס פלעגן זיך דארט אויך צאמנעמען די ברסלב'ע חסידים, אזוי האט זיך געמאכט א גוטע געלעגנהייט פאר ר' שמואל העשיל זיך צו באקענען מיט די פייערדיגע ברסלב'ער חסידים: ר' שמעל בארדיטשוב'ער און ר' ישראל יאליס און נאך.

נאכן ענדיגן לערנען מיט די קינדער, פלעגט ער זיך און זיך ווארימען אונטער די שאטן פון דעם רב'נס לייט און מיטהאלטן די שעורים און שיחת חברים. ר' שמואל העשיל שרייבט אין זיינע זכרונות, "ווען איך האב דאס ערשטע מאל צוגעזען די עבודה פון די זיסע ברסלב'ע לייט, וויאזוי ר' ישראל יאליס זאגט תיקון חצות מיט מסירות נפש און דערנאך זיין טאנצן מיט אזא שמחה... בין איך געווארן צוגעבינדן צו אים מיט גרויס ליבשאפט" צוביסלעך האט ער זיך באקענט מיט נאך הארציגע חסידים, ער פלעגט מיטהאלטן מיט די תפלות און למודים און זייער שיחת חברים.

ר' שמואל העשיל האט זיך שפעטער געצויגן קיין ארץ ישראל און געוואוינט אין ירושלים. ר' שמשון איז אויך אונטער געקומען קיין ארץ ישראל אין זיך אויך געצויגן קיין ירושלים, וואו זיין גרויסער זון איז געגאנגען לערנען אין א ישיבה. ר' שמשון האט געדינגען א דירה אין 'תמנער הייזער' אין שכונת פון ר' שמואל העשיל, אזוי האבן זיי געהאט די מעגליכקייט צו לערנען אינאיינעם דעם רב'נס ספרים.



וואס זי זאל קערין דערצו. און זיי זענען גיגאנגען און האבין זיך דארט באזעצט.

און סע גיווען איין אנדערע פתה. וואס זיי האבין גיזאגט. אז די אלע זאכן זענען אלע גאר קיין תכלית נישט. נאר דער רעכטער תכלית איז. אז מע זאל נאר עוסק זיין אין תפלה צו השם יתברך און מען זאל זיין איין עניו און א שפל ברך. (פלומר מע זאל פון זיך נאר נישט האלטן) וכו'. און זיי האבין זיך גיזוכט א בעל תפלה און זיי האבין אים גימאכט

פאר א מלך איבער זיי.

דאס פארשטייט מען שוין אליין אז די אלע פתות הנ"ל האבין זיך אלע טועה גיווען און זענען אלע פארפירט גיווארן אין גרויסע נארישקייט. איטליכע פתה אין און נארישקייט דארף זיערע נארישע סברות און נארישע גידראנגען. נאר די אונטערשטע פתה די האבין צו גיטראפין דעם רעכטן אמת. אז וואויל איז זיי.

דאס האט אלץ דערציילט איינער פון די גיבורים פאר

דעם בעל תפלה.

די צוועלעווטע מעשה (6) - מבעל תפילה

ח. אלת כמות: האט דער הייליגער רבי שמואל אונג אונג בלאסן שוכרן צו ווערן פרייליך (פון כסופים אור, שחת וסחן אור, א, יפהספה עס)?

- נאר שבת און יו"ט
- נאר שחתי תורה
- נאר פורים

ט. אין וועלכע מדינה זענען געגאנגען וואוינען די כת פאר שמחה?

- אינדרויסן פון ישוב
- ווי עס וואקסן אסאך וויין טרויבן
- ווי מען פארקויפט וויין פאר ביליג

י. מיט וואס האבן זיי זיך געפריידט?

- אז זיי האבן געטראפן א פאסיגן קעניג
- מיט אמונה און נקודות טובות
- זיי האבן גאר נישט מיט וואס זיך צו פרייען

יא. וועס האבן גענומען פאר א קעניג די כתה וואס ביי זיי איז די תכלית חכמה?

- א זוהן פון א חכם
- א תלמיד חכם
- א גרויסן חכם

יב. פארוואס האט די אכטע כתה געהאלטן אז דער תכלית איז גרויסן די איברים?

- ווייל ער האט מער חלק אין דער וועלט
- ווייל ער האט מער כבוד
- ביידע תשובות זענען ריכטיג

יג. וואס האט געזאגט די ניינטע כתה אז דער תכלית איז?

- נאר צו עוסק זיין אין תפלה צו השי"ת
- צו זיין א עניו און שפל ברך
- ביידע תשובות זענען ריכטיג

יד. וועס האבן זיי קודם געטראפן פאר א קעניג?

- זיי האבן נישט געטראפן
- אונזער בעל תפלה
- עפעס א בעל תפלה

טו. וועלכע פון די אלע כתות האבן געטראפן די אמת?

- אלע כתות האבן זיך טועה געווען
- נאר די כתות פון שמחה און תפילה
- נאר די כתה פון תפילה

טז. אלת כמות: ביי וועלכע כתה איז דער רבי פייסר מקצר?

- רביה
- שמחה
- חכמה

א. פארוואס האט די צווייטע כתה געזאגט אז דער תכלית איז רציחה?

- ווייל ווער סיהרגיט אסאך מענטשן האט אסאך כבוד
- ווייל אלעס אין דער וועלט ווערט פארלענט און א רוצח פארלענט מענטשן
- ביידע תשובות זענען ריכטיג

ב. וועס האבן זיי גענומען פאר א מלך?

- איינער וואס האט געהרגיט אסאך מענטשן
- איינער וואס האט געהרגיט זיינע קינדער
- איינער וואס האט געהרגיט זיין טאטע און מאמע

ג. וועס האבן גענומען פאר א מלך די כתה וואס האבן געהאלטן אז א מלך דארף זיין איינער וואס עסט נאר אייידעלע עסן?

- זיי האבן געטראפן איינעם וואס עסט נאר אייידעלע עסן
- זיי האבן נישט געטראפן האבן זיי דערווייל גענומען א עושר אלס מלך
- זיי האבן נישט געטראפן א מלך

ד. וועס האבן גענומען פאר א קעניג די כתה וואס ביי זיי איז די תכלית צו באזעצן די וועלט?

- איינער וואס האט געהאט אסאך קינדער
- איינער וואס האט געהאט אסאך ווייבער
- א יפת תואר

ה. פארוואס האט די פינעפטע כתה גזאגט אז די תכלית איז דער דיבור?

- ווייל ווער ס'רעדט גוט האט מען אים ליב
- ווייל די חילוק פון א מענטש און א בהמה איז דער דיבור
- וויל דער דיבור איז זייער טייער ביי השי"ת

ו. וועס האבן זיי גענומען פאר א קעניג?

- איינער וואס קען הויך רעדן
- איינער וואס קען הויך שרייען מיט א שטיל קול
- א משוגענעם פראנצויז וואס רעדט צו זיך

ז. וועס האבן גענומען פאר א קעניג די כתה וואס ביי זיי איז די תכלית שמחה?

- א גוי א שיכור
- א מענטש וואס פלעגט משמח זיין אלמנות און יתומים
- א מענטש וואס פלעגט לאכן א גאנצן טאג